

aktiekapitalen har Interesse i de paagældende Vedtagelser, men her er Forholdet ikke det, at Gruppernes Interesser er forskellige; de er i deres Væsen ens blot med den faktiske Forskel, at Præferenceaktiekapitalen, der ved Rekonstruktionen i 1922 forudsattes at være i Behold, i Muligheden for en senere Likvidation kunde se en Begrænsning af sin Risiko. Bankens Likvidation var ved dens Rekonstruktion en Mulighed, der maatte tages i Betragtning. Det vilde være urimeligt, om Præferenceaktionærerne havde bundet sig til en fortsat Drift, naar Forholdene udviklede sig saaledes, at man maatte regne med en stadig Forøgelse af Tabet. Bankens Likvidation kunde endog blive nødvendig af Hensyn til Bankens Kreditorer. Da Rekonstruktionen fandt Sted, havde Staten ikke paataget sig Garanti for Bankens Forpligtelser — bortset fra de i Lov af 21. September 1922 § 1, 2. Stk. nævnte —, og man maatte følgelig regne med den Mulighed, at Banken kunde komme i en saadan Situation, at dens Likvidation blev den naturlige Udgang.

Aktieselskabslovens § 36 foreskriver, at Beslutning om Selskabets frivillige Opløsning kun kan fattes af Generalforsamlingen. Spørgsmaalet er imidlertid, hvilken Plenarforsamling der i denne Relation rettelig kan betegnes som Bankens Generalforsamling. I Statuttillægets § 5 er det jo foreskrevet, at Indehaverne af Præferenceaktiekapitalen indtil videre udgør Bankens Generalforsamling, og i samme Tillægs § 7 er Statutternes §§ 13 og 23, der giver Reglerne for Bankens Opløsning efter den tidligere Ordning, udtrykkeligt nævnt blandt de Bestemmelser, der indtil videre er traadt ud af Kraft.

Det vilde vel nok herefter være en ret naturlig Forstaaelse af Overenskomsten, at Selskabsviljen ogsaa med Hensyn til disse Beslutninger var lagt over til de Generalforsamlinger, hvor alene Præferenceaktiekapitalen var repræsenteret. Da det imidlertid efter vor Opfattelse følger af almindelige aktieretlige Principper, at der ikke uden Samtykke fra hver enkelt Aktionær kan gives Afkald paa Stemmeret i hvert Fald i saa vidt Omfang, jfr. herved ogsaa Højesterets Dom af 2. Juni 1927 i Ugeskrift for Retsvæsen 1927 A. Side 617, og da Aktieselskabslovens § 36 ved at fremhæve, at Beslutningen skal træffes af Generalforsamlingen, udelukker, at en Delegation med Hensyn til denne Beslutningsret finder Sted, finder vi det alligevel nødvendigt, at der gives den almindelige Aktiekapital Adgang med Stemmeret paa den Plenarforsamling, der skal træffe Beslutningen. Da de paagældende Spørgsmaal som nævnt er af fælles og ensartet Interesse for de to Grupper, finder vi det dog ikke nødvendigt her at etablere Generalforsamlinger i Grupper, men mener, at Beslutning kan fattes paa en Generalforsamling, hvor Aktionærer af begge Grupper faar indrømmet Stemmeret. Paa denne Generalforsamling maa Præferenceaktionærerne have Stemmeret i Forhold til deres Aktiers Paalydende, altsaa ialt for 70 Millioner. Stamaktionærerne kan i det højeste have en tilsvarende Ret, altsaa Stemmeret svarende til de 10 Millioner Stamaktiekapital, men deres Stemmeret vil blive formindsket, idet man ligesom ovenfor formentlig maa anvende Stemmeretsreglerne fra de gamle Statutter. Den almindelige Aktiekapital vil ikke kunne beklage sig over, at Præferenceaktiekapitalen faar overvejende Indflydelse paa denne Generalforsamling, da det er en naturlig Følge af dennes Overvægt, og da Etableringen af Fællesgeneralforsamlinger utvivlsomt er det overvejende almindelige i dansk Retsbrug, naar Aktiekapitalen er delt i Grupper.

Den formelle Adkomst til Indkaldelse af en saadan Generalforsamling maa fremskaffes paa samme Maade som ovenfor er nævnt; ved Statutændringen maa derhos vedtages Afstemningsregler i Overensstemmelse med foranstaaende.

Beslutning om Overdragelse af den „levedygtige Del“ af Banken maa naturligvis kunne træffes af den samme Plenarforsamling, som er kompetent til at træffe Afgørelse om Bankens Likvidation; da en saadan Beslutning som Konsekvens vil have Bankens